

Petra Hůlová

Stanice Tajga

(ukázka z románu STANICE TAJGA, který vyšel v nakladatelství TORST a získal Cenu Josefa Škvoreckého 2008)

Tři dny a tři noci se dával Erske u hlídače dohromady. Nechal se krmit horkou polévkou, usínal a pak se probouzel v noci, vnitřek domku ho děsil. Měsíc ozařoval řady otlučených plechových hrnků, visících v řadách pod sebou, v policích stály desítky odřených misek se lžícemi, pruhované mundúry visely na stěnách jako stažené kančí kůže v lovecké restauraci, pár starých polámaných motyk stálo v koutě. Hlídač spal s puškou, Erskemu sliboval, že nic neprozradí. Pssst. Myslel si, že je Erske na útěku. Pomatenec. Na cestu dál mu dal jednu z těch hrozných lágernických misek, lžící, hrnek, něco jídla a kompas zašlý jak z trosky korábu, potáhlý šedivou, taktak, že prosvítala ručička. Nemůže se odtud hnout, říkal hlídač. Nešel ho ani doprovodit ven.

Erske vyrazil s plátěnou taškou. Zarachtala lágernickým nádobím pokaždé, když udělal krok. Po domku hlídače byla veta za pár chvil. Rozhodnutý ani jednou se neotočit, aby zbytečně nepanikařil, srdce mu tlouklo ve spáncích a tajga šuměla jako obří mořská škeble přímo u ucha. Zimu nevnímal. Nic víc než ten jeden krok, co měl před sebou, mu nesmělo do myšlenek. Šel, než se setmělo, a na nohou byl znova, hned jak se další den rozednilo. Ruce pádla, nohy lopatky, co odhazovaly sních, hlava stroj na myšlenku vpřed. Stromy se barvily do oranžova, tančit viděl všechny lesní bytosti. Tu byl sních planina diamantů, tu vodní hladina, do které chtěl skočit a navěky s ní splynout, tu sálal teplem, že měl chuť strhnout si čepici i rukavice, a jen zbytky rozumu mu bránily. Záblo ho až od třetího dne. Nic, nic, a pak najednou s hrůzou zjistil, že ruce mu končí

Kresba: Luděk Bárta

u zápěstí a nohy pod koleny. Dál už to jenom slabě svrbělo. Obojí by mohl použít jako prkýnko na sekání špeku, co měl od hlídače, tak málo zbývalo v končetinách citu. Chtěl se tomu nemyslu zasmát, ale s ústy se nestalo nic. Jako by mu je někdo na tvář jen domaloval, modrou nehybnou dvoučárku. Tloukl si do ní a seshora se přitom na sebe díval. Z vrcholku stromů, na kterých se mu usadila jeho vlastní hlava a komandovala vpřed a nezastavovat se lhostejně pozorujíc Erského, člověka minibrouka na pochodu tajgou k Charyni.

Lili přitom v duchu telefonoval snad tisíckrát. Je třicetiletý muž, který má nejvíc na světě rád svou matku, úchyl? Že se dá takhle směšně chcípnout, to ho v Arhusu nenapadlo. Zemřít jen kvůli tomu, že se člověk na chvíli zastaví, aby si odpočinul. Život pak vyvane ven jako oknem vůně oběda, jako uprdnutí. Smrt z hlouposti. To Erskemu od čtvrtého dne začalo vyhrávat v hlavě spolu s povelem vpřed. Na každé slovo smrt udělej jeden krok, jinak se odsud nevyhrabeš.

Hablund je Erskemu v tuhle chvíli úplně jedno. Komu chtěl co dokázat? Zavadět se staré ženské, co má dost možná na krku vraždu? Co když ho sem poslala jen proto, aby on sám náhodou nepřišel na něco, co policii uniklo? Nebyla Mariane svázaná ve skrčenci v jednom z těch kufřů, co měla ta stará ruská lesba v předsíni v polici u stropu nad tou velkou Hablundovou fotografií?

Byl to objev. Že se zima s vyčerpáním projevuje jako opilství. Že se mu chce tančit vleže zpátky domů jako dítěti. Už o sobě napůl nevěděl, a tak to, co viděl, bral s rezervou. Hab-

lund Doran. Jistě. Klidně by ten stoletý stařec mohl kolem projít v noční košili a dát se s ním do řeči. Proč ne. Alespoň by mu dělal společnost. Erske by se ho zeptal, jak to v Kodani vypadalo za starých časů, nechal by si vyprávět o té jeho hloupé továrně na obvazy...

V prstech cit neměl, a tak musel po kůře kmene přejet vlastní tváří. Ty vrypy tvář cítila, napsal Hablund Doran, po šedesáti letech rozšklebený skoro k nepřečtení, nezmizel. V dutině stromu nad napsím našel Erske fotoaparát. Vytáhl ho ven pomocí klacku, před stromem zůstal i ten kříž. Erske padl na zem a zuřivě začal rukama odhrabovat sních.

Šiblo mu. Cítil to. V hlavě že cvakla výhybka a tramvaj myšlení se bez řidiče řítila do tmy. Dutinou toho stromu někam pryč tunelem do nevědomí. Když byl Erske malý, ptal se Lili, proč na celém světě má jen on ji a ona jeho. Dostal tehdy pohlavek a Lili se dala do pláče. Ptala se, jestli je mu to málo, a slibovala angorskou kočku, velký dětský pokoj, návštěvu cukrárny...

Erske teď hrabal jako pomínutý. Sních měl za krkem, tál mu po tvářích, po obou stranách se vršila kupa.

Amok byl pryč asi za čtvrt hodiny. Oklepal se jako pes, seřídil směr podle kompasu a pokračoval dál. Vpřed. Nohy jako lopatky na sních, ruce jako pádla, mozek ptakoještěra. Člověk minibrouk s důležitou misí, co se na chvíli zapomněl, a teď už má zase všech pět pohromadě. V ruce plátěná taška s lágernickým nádobím, na krku Hablundův šedesát let starý fotoaparát Graflex. ■

